

РЕШЕНИЕ

№ 3074

гр. София, 09.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 29.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2179** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл., във връзка с чл. 83, ал. 4 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано по жалба на М. А. Г. срещу Акт за deregистрация по ЗДДС № 220992304075377/18.10.2023 г., издаден от А. Е. В. на длъжност старши инспектор по приходите в Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) София, потвърден с Решение № 37/10.01.2024 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) София при Централно управление на НАП.

Жалбата възпроизвежда доводите, изложени при административното обжалване на акта, който според оспорващата не следва да касае нея като физическо лице с ЕГН, а като лице с ЕИК по БУЛСТАТ. Жалбоподателката подчертава, че правомощията ѝ като частен съдебен изпълнител са прекратени, считано от 24.04.2023 г., при което по служебен път ЕГН е сменено с ЕИК по БУЛСТАТ. Претендира отмяна на акта за deregистрация и присъждане на разноски.

Ответникът - директорът на Дирекция ОДОП София, не изразява становище по жалбата. С изпращане на преписката излага възражения по редовността на жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75-и състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С резолюция № 222692304057742/17.10.2023 г., издадена от А. Л.-С. на длъжност началник отдел при ТД на НАП София, е възложено извършването на проверка за

наличие на основания за дерегистрация по ЗДДС на М. А. Г.-Д., ИН по ЗДДС BG5807302192, ЕГН [ЕГН]. Проверката е възложена на А. Е. В. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП София.

В резултат на проверката е издаден обжалвания административен акт, с който на основание чл. 176, т. 3, вр. чл. 106 ЗДДС е прекратена регистрацията по ЗДДС на жалбоподателката, считано от датата на връчване на акта.

Упражнената компетентност е мотивирана със следните установявания на органа по приходите: М. А. Г. е била регистрирана по ЗДДС на 04.09.2008 г. на основание чл. 100, ал. 1 ЗДДС /доброволна регистрация/. По данни от информационната база на НАП лицето не е подавало справки-декларации по чл. 125, ал. 1 и ал. 3 ЗДДС за данъчни периоди от 01.07.2023 г. до 31.07.2023 г., от 01.08.2023 г. до 31.08.2023 г. и от 01.09.2023 г. до 30.09.2023 г. При тези установени обстоятелства е прието, че са изпълнени предпоставките на чл. 176, т. 3 ЗДДС и е налице основание за дерегистрация на лицето по ЗДДС.

Издаденият акт за дерегистрация е връчен по електронен път на жалбоподателката на 07.11.2023 г. Същият е обжалван и потвърден с Решение № 37/10.01.2024 г. на директора на Дирекция ОДОП София, връчено по реда на чл. 30, ал. 6 ДОПК на 12.02.2024 г. Жалбата до съда е подадена на 19.02.2024 г.

При тази фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице с активна процесуална легитимация, в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, срещу подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт съгласно чл. 83, ал. 4 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Проверяваният акт е издаден от компетентен орган, в съответствие с изискванията за форма, при липса на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Същият съдържа фактическите и правни основания за издаването му и не страда от порок, изразяващ се в липса на мотиви, възпрепятстващ проверката за неговата законосъобразност. Органът по приходите е предприел необходимите процесуални действия за установяване на релевантните за регистрацията по ЗДДС факти и обстоятелства, въз основа на които е извел верни правни изводи, обусловили компетентността по чл. 176, т. 3 ЗДДС.

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1 ЗДДС посочва, че прекратяване на регистрацията (дерегистрация) по този закон е процедура, въз основа на която след датата на дерегистрация лицето няма право да начислява данък и да приспада данъчен кредит освен в случаите, когато този закон е предвидил друго.

Алинея 2 на цитираната норма предвижда следните случаи на прекратяване на регистрацията: т. 1. по инициатива на регистрираното лице, когато е налице основание за дерегистрация - задължителна или по избор; т. 2. по инициатива на органа по приходите, когато: а) е установил основание за задължителна дерегистрация; б) е налице обстоятелство по чл. 176, каквото в процесния случай е било установено по отношение на М. Г..

Конкретно е прието, че е осъществен фактическият състав на чл. 176, т. 3 ЗДДС. Тази норма цели да санкционира неизправните данъчни субекти, които нееднократно нарушават законовите разпоредби. За да се стигне до тази санкция, е необходимо данъчнозадълженото лице системно да не изпълнява задълженията си по ЗДДС. В случая органът по приходите е установил неизпълнение от страна на жалбоподателката на задължението ѝ по чл. 125, ал. 1 и ал. 3 от ЗДДС да подаде СД

по ЗДДС за три поредни данъчни периода, което поведение безспорно сочи към системност. Системността не е дефинирана в ЗДДС, но съдебната практика последователно приема, че е налице такава при три или повече нарушения, извършени от едно и също лице, т.е. неизпълнението е регулярно (в този смисъл Решение № 76 от 5.01.2023 г. на ВАС по адм. д. № 2490/2022 г., VIII о., Решение № 894 от 22.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 12402/2018 г., I о., Решение № 11611 от 2.10.2018 г. на ВАС по адм. д. № 7486/2018 г., I о., Решение № 8097 от 24.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 13132/2019 г., VIII о. и др.).

В случая установените от приходния орган обстоятелства, обусловили издаването на оспорения акт за deregистрация не се оспорват от жалбоподателката, а и по делото липсват доказателства, които да водят до различни от направените в акта фактически изводи.

По аргумент от чл. 125, ал. 4 ЗДДС друго не следва и от факта, че правомощията на М. Г. като частен съдебен изпълнител са били прекратени считано от 24.04.2023 г. Жалбоподателката не е инициирала процедура по прекратяване на регистрацията ѝ по ЗДДС съгласно чл. 106, ал. 2, т. 1. Същевременно законът е категоричен, че СД се подава и когато не следва да се внася или възстановява данък, както и в случаите, когато регистрираното лице не е извършило или получило доставки или придобивания или не е осъществило внос за този данъчен период.

При това положение законосъобразно е прието, че поведението на М. Г. осъществява състава на чл. 176, т. 3 ЗДДС, вследствие на което правомерно приходният орган е прекратил регистрацията ѝ в хипотезата на чл. 106, ал. 2, т. 2, б. „б“ ЗДДС. В тази хипотеза органът действа в условия на оперативна самостоятелност, за разлика от хипотезите на задължителна deregистрация по чл. 107 ЗДДС, вр. чл. 106, ал. 2, т. 2, б. "а" ЗДДС. Съгласно чл. 169 АПК, вр. § 2 ДР ДОПК при оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове. В т. 12 на Постановление № 4 от 22.09.1976 г. по гр. д. № 3/1976 г. на Пленума на ВС е прието, че актовете, които административният орган е овластен да издава по свободна преценка, не са изключени от проверката за законосъобразност, а самото упражняване на правото на свободна преценка е подчинено на изискванията административният акт да бъде издаден в границите на компетентността на органа и съобразно с целта, за която му е предоставена. В мотивите на Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., ОСС на ВАС е посочено, че въпреки предоставеното от закона право на действие при оперативна самостоятелност, актът се проверява по съдебен ред за неговата законосъобразност, а тя, освен преценката дали органът не е нарушил съответните законови рамки, включва в себе си и отговор на въпроса дали той не е упражнил превратно така предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона, още повече, че законодателят в чл. 176, т. 3 ЗДДС не е конкретизирал задълженията по този закон, които системно не се изпълняват. В тази насока съдът намира, че с издаването на процесния акт не са нарушени принципите на законност и съразмерност съгласно чл. 2 ДОПК и чл. 6 АПК, тъй като липсата на СД по ЗДДС означава неизпълнение на задължението за деклариране на ДДС и съответно риск от настъпване на данъчни загуби.

Що се отнася до доводите в жалбата, че актът следвало да не касае жалбоподателката

като физическо лице, а същата като лице с код по БУЛСТАТ, този въпрос е ирелевантен в случая, т.к. няма отношение към кумулативните предпоставки на приложената материалноправна норма. Освен това доводите са и неоснователни.

Съгласно чл. 94 ЗДДС вписването на лицата в специалния регистър за целите на облагането с ДДС е регистрационно производство, извършвано от органите на НАП, във връзка с което регистрираните лица получават отделен идентификационен номер за целите на данъка, пред който е поставен знакът „BG“. Съгласно § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ППЗДДС идентификационен номер на регистрираните лица за целите на ДДС по чл. 94, ал. 2 е идентификационният номер по § 1, ал. 1, т. 1 от ДР на ППЗДДС, пред който е поставен префиксът „BG“. В § 1, т. 1, б. „а“, б. „б“ и б. „в“ е регламентирано, че за целите на правилника „идентификационен номер“ е: а/ единен идентификационен код по търговския регистър - на вписаните в търговския регистър лица; б/ единният идентификационен код по БУЛСТАТ - на вписаните в регистър БУЛСТАТ лица; в/ единният граждански номер или личният номер на чужденец - на физическите лица, които не са вписани в търговския регистър, съответно в регистър БУЛСТАТ.

Следователно в случаите, когато физическо лице подлежи на вписване в специалния регистър по реда на материалния закон, независимо в какво юридическо качество то осъществява независима икономическа дейност – търговец, частен съдебен изпълнител и т. н., за целите на облагането с ДДС данъчно задължено лице е физическото лице и съответно физическото лице е правният субект, който подлежи на регистрация по закона. В този смисъл е и разпоредбата на § 1, ал. 2 от ДР на ППЗДДС, според която физическите лица са длъжни да се идентифицират за целите на закона с получения от тях при регистрацията идентификационен номер по ДДС за всички извършвани от тях доставки и получени стоки и услуги във връзка с независимата им икономическа дейност.

В случая няма спор, че М. Г. е била регистрирана по ЗДДС за дейността си като частен съдебен изпълнител с идентификационен номер, представляващ ЕГН на лицето. Съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за регистър БУЛСТАТ, кодът по [улица], ал. 1, т. 1 - 7 и 9 - 11, ал. 2 и ал. 3 е 9-значен. В чл. 3, ал. 1, т. 9 от закона са посочени физическите лица, упражняващи свободна професия или занаятчийска дейност. При това положение, доколкото М. Г. е била регистрирана по ЗДДС лице за дейността си като частен съдебен изпълнител, за нея идентификационният номер за целите на ЗДДС е нейното ЕГН с префикс „BG“. Съответно при прекратяване на регистрацията ѝ по ЗДДС е посочен този ИН с оглед разпоредбата на § 1, т. 1, б. „в“ от ДР на ППЗДДС, както правилно е съобразил и решаващият орган в потвърждаващото Решение № 37/10.01.2024 г .

В обобщение на изложеното настоящият съдебен състав намира оспореният акт за законосъобразно издаден. Не са налице основания за отмяната му. Съответно подадената срещу него жалба като неоснователна, следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, вр. чл. 83, ал. 4 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Г. срещу Акт за deregистрация по ЗДДС № 220992304075377/18.10.2023 г., издаден от А. Е. В. на длъжност старши инспектор по

приходите в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите София, потвърден с Решение № 37/10.01.2024 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ София при Централно управление на Национална агенция за приходите.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. с § 2 от Допълнителните разпоредби на Данъчно–осигурителния процесуален кодекс.

СЪДИЯ: